

РИК РИЪРДЪН

ИЗПИТАНИЯТА НА
ДЮЛОН

3

ПЛАМТЯЩИЯТ ЛАБИРИНТ

Превод от английски Александър Драганов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Burning Maze*
Copyright © 2018 by Rick Riordan
Permission for this edition was arranged through
the Nancy Galt Literary Agency.
All rights reserved.

Превод Александър Драганов
Редактор Радомир Мирчев
Коректор Тая Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2018
Тираж: 2500 бр.
ISBN 978-954-27-2186-4

*До Мелпомена, музата на трагедията.
Дано си доволна от себе си*

Тъмното пророчество

*Думите, от спомен изковани, ще потънат в огън,
когато над планината на дявола се издигне
новата луна.*

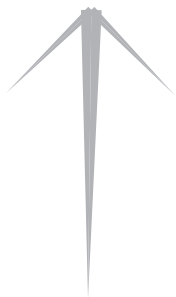
*Господарят на промяната ще срещне зов злокобен,
докато Тибър не изпълнят безчет тела.*

*Слънцето трябва да поеме курс на юг,
през черни лабиринти, до земи на изпепелената
смърт,*

*за да намери господаря на коня бял и бърз
и от него дъх изтръгне, дъх от говорителя на
кръстопът.*

*До западен дворец да иде трябва Лестър,
гдето древните си корени ще намери щерката на
Деметра.*

*Едничък знае пътя водачът с копита,
който с ботушите на врага трябва да извървите.
Когато тримата са познати и стигнат Тибър живи,
тогава Аполон ще започне да танцува.*

1

*Бях някога Аполон.
А сега съм само плъх в Лабиринт.
Имам нужда от помощ. И понички.*

НЕ.

Отказвам да споделя тази част от историята. Това бе най-мизерната, унизителна и отвратителна седмица от всичките четири хилядолетия на моя живот. Трагедия. Катастрофа. Болка.

Няма да ви разкажа за нея.

Защо тогава сте още тук? Махайте се!

Уви, предполагам, че нямам избор. Несъмнено Зевс очаква да ви разкажа какво е станало. Това сигурно е част от наказанието ми. Не му бе достатъчно, че превърна мен, нявга божественият Аполон, в смъртен пубертет с пъпки, коремче и името Лестър Пападопулос. Не му бе достатъчно, че ме изпрати на опасно пътешествие, за да освободя петимата велики Оракули от триото зли римски императори. Не му бе достатъчно, че ме продаде в робство – мен, някога любимия му син – на една нахална дванайсетгодишна героиня на име Мег!

Не, Зевс иска и да увековеча своя позор!

Ами хубаво. Предупредих ви обаче. На тези страници ви очакват само страдания.

Откъде да започна?

А, да. От Гроувър и Мег.

Вече два пъти пътувахме през Лабиринта – през про-

пасти от мрак и край езера от отрова, през разрушени магазини, които имаха само намалени стоки за Все светии, и през съмнителни китайски ресторанти.

Лабиринтът може да бъде объркващо място. Като мрежа от капиляри, простиращи се под света на смъртните, той свързва канали, подземия и забравени тунели от целия свят, подлагайки на свободна интерпретация правилата на времето и пространството. Човек може да влезе в Лабиринта през канализационна шахта в Рим, да измине три метра, да отвори една врата и да се озове в тренировъчен лагер на клоуни в Бъфало, Минесота. (Не питайте. Травматично изживяване.)

Аз лично бих предпочел изобщо да избегна Лабиринта. Но, уви, пророчеството, което бяхме получили в Индиана, бе твърде специфично:

През черни лабиринти, до земи на изпепелената смърт.

Звучеше забавно! *Едничък знае пътя водачът с копита.*

Ала нашият чифтокопитен водач, сатирът Гроувър Андъруд, не изглеждаше като да знае пътя.

– Изгуби се – казах аз за около четиридесети път.

– Не съм! – възрази той.

Той потропваше в отпуснатите си дънки и зелена риза, а козите му копита бяха хлабаво набутани в специално пригодените за тях маратонки. Червена плетена шапка покриваше къдравата му коса.

Защо смяташе, че тази дегизировка му позволява да мине за човек, за мен оставаше загадка. Издутините от рогата му се виждаха ясно под шапката. Обувките му падаха от копитата няколко пъти дневно, а аз се уморявах от това да му ги нося обратно.

Той спря на Т-образен кръстопът. И в двете посоки грубо издяланите каменни стени потъваха в мрака. Гроувър

подръпна рядката си брадица.

– Е? – попита Мег.

Гроувър потръпна. И той, подобно на мен, се бе научил да се бои от недоволството на Мег. Не че Мег Макафри изглеждаше страховито. Бе дребна за възрастта си, с дрехи в цвета на светофар – зелена рокля, жълти панталони, червени обувки, – всичко това мръсно и окъсано заради пълзението през тесните тунели напоследък. Паяжини покриваха прическата ѝ като на средновековен паж. Лещите на очилата ѝ, оформени като котешки очи, бяха тъй мръсни, че за мен бе цяло чудо, че изобщо вижда нещо. Цялостното впечатление бе за дете от детската градина, преживяло тежка битка за това кой да се люлее на люлката.

– Аз... – посочи Гроувър тунела надясно. – Е, почти сигурен съм, че това води към Палм Спрингс.

– Почти сигурен? – попита Мег. – Ама да не е като последния път? Когато влязохме в една баня и заварихме циклоп в тоалетната!

– Вината за това не беше моя! – заоправдава се Гроувър. – Пък и тази посока мирише правилно. На кактуси.

Мег вирна нос и подуши въздуха.

– Никакви кактуси не надушвам – заяви тя.

– Мег – рекох аз. – Сатирът е наш водач. Нямаме голям избор, освен да му се доверим.

– Благодаря за доверието! – намуси се Гроувър. – Време е за ежедневното напомняне, че не съм молил да ме призават с магия през половината страна, така че да се събудя посред доматена леха в Индианаполис!

Смели думи, ала той не откъсваше поглед от двата еднакви пръстена на средните пръсти на Мег, навярно с опасението, че тя може да призове златните си мечове и да го нареже на тънка пастърма от козе месо.

Откакто научи, че Мег е дъщеря на Деметра, богинята на плодородието, Гроувър Андъруд се държеше все едно тя

е по-страшната, а не аз, някогашният бог на Олимп. Животът не е справедлив.

– Хубаво – обърса нос Мег, – просто не вярвах, че ще се лутаме вече два дни тук. Новолунието е след...

– Три дни – прекъснах я аз. – Знаем.

Вероятно бях твърде безцеремонен, ала не исках да ми напомнят остатъка от пророчеството. Докато пътувахме на юг към следващия Оракул, нашият приятел Лио Валдес летеше отчаяно с бронзовия си дракон към лагер „Юпитер“ – мястото, където героите от римски произход се обучаваха в Северна Калифорния. Надяваше се да успее да ги предупреди за пламъците, смъртта и катастрофите, които ги очакваха с настъпващото новолуние.

Опитах да смекча тона си.

– Нека предположим, че Лио и римляните ще се справят с това, което идва към тях от север. Ние си имаме задача.

– И нашите си пожари, които да гасим – въздъхна Гроувър.

– Какво ще рече това? – попита Мег.

Гроувър започна да усуква, както бе правил и през предните два дни.

– Най-добре да не го обсъждаме... не и тук.

Огледа се разтревожено, сякаш стените биха могли да го чуят. При Лабиринта това не бе изключено. Той си бе живо същество, а предвид невъобразимата смрад, която се носеше от някои коридори, бях доста сигурен, че си има дебело черво. Какво пречи да има и уши?

– Ще опитам да стигнем бързо до уреченото място – обеща Гроувър, като се почеса по ребрата, – ала Лабиринтът има свой болен ум. Последния път, когато бях тук с Пърси...

На лицето му се изписа носталгия. Така ставаше почти всеки път, когато описваше приключенията, които бе

преживял с най-добрия си приятел Пърси Джаксън. Не го обвинявах. Пърси наистина си го биваше. За нещастие обаче не можех да го призова посред доматена леха, както бях сторил с нашия водач сатир.

Поставих ръка върху рамото на Гроувър.

– Знаем, че правиш каквото можеш. Да продължаваме напред. А докато душиш кактусите, гледай да доловиш и нещо за закуска – кафе, понички с лимонов крем или нещо подобно. Би било страхотно.

Последвахме водача си по десния тунел. Скоро той се стесни и скоси, което ни принуди да продължим приклекнали, в индийска нишка. Аз бях по средата. Най-безопасното място, където можеш да бъдеш. Сигурно не ви се струва храбра постъпка, обаче Гроувър бе господар на Дивото, един от чифтокопитните старейшини на сатириите. Предполагаше се, че притежава огромна сила, макар да не бях виждал свидетелство за това. Що се отнася до Мег, тя не само можеше да върти златните си мечове, но вършеше чудеса с пакетчетата градински семена, които си бе събрала в Индианаполис.

А пък аз, от друга страна, ставах все по-слаб и по-беззащитен. След битката си с император Комод, когото заслепих с изблик небесна светлина, не можех да призова дори частица от прежната си божествена мощ. Пръстите ми са непохватни върху струните на бойното укулеле. Уменията ми с лъка и стрелите намаляха и дори пропуснах онзи циклоп в тоалетната. (Не съм сигурен кой от двамата ни бе по-смутен.) В същото време халюцинациите, които понякога ме парализираха, започваха да зачестяват и да стават все по-ярки.

Не бях споделял опасенията си със своите приятели. Не още. Искаше ми се да вярвам, че силите ми просто се презареждат. Все пак нашите премеждия в Индианаполис едва не ме бяха унищожили. Но имаше и друга възможност. Бях

паднал от Олимп в кофа за боклук в Манхатън през януари. Сега вече беше март. Това означаваше, че съм човек вече два месеца. Бе възможно колкото по-дълго оставам човек, толкова по-немоощен да ставам, а връщането ми към моята божественост да става все по-трудно.

Два пъти ли Зевс ме бе изпращал в изгнание на Земята? Вече не можех да си спомня. В някои дни дори не помнех вкуса на амброзията, нито имената на конете от слънчевата колесница, нито лицето на сестра ми, богиня Артемида.

(Обикновено бих казал, че е истинско щастие да не помня лицето на сестра ми, но точно в този момент тя ми липсваше ужасно. Не смейте да ѝ казвате, че съм изричал тези думи.)

Докато пълзяхме по коридора, възшебната Стрела на Додона потрепера в колчана ми като мобилен телефон без звук, все едно иска да я извадя и да се консултирам с нея.

Опитах да не ѝ обръщам внимание.

Последните няколко пъти, когато помолих Стрелата за съвет, тя не ми помогна особено. Нещо повече, говореше на лош Шекспиров английски, който не можех да понасям. Никога не съм обичал 90-те години. Така де, имам предвид 90-те години на XVI век. Може би щях да поговоря със Стрелата, когато стигнем в Палм Спрингс. Ако стигнем в Палм Спрингс...

Гроувър спря пред друг Т-образен кръстопът. Подуши първо наляво, а после надясно. Носът му потрепери като на заек, внезапно надушил куче.

– Назад! – внезапно извика той и отскочи към посоката, от която бе дошъл. Коридорът бе така тесен, че падна в скута ми, което ме накара да падна в скута на Мег, а това от своя страна я накара да падне назад и да изсумти. Преди да се оплача, че не обичам групов масаж, ушите ми изпукаха. Цялата влага бе изсмукана от въздуха. Киселинна смрад ме заля – като пресния катран от магистралата в Аризона –

и по коридора пред нас се издигна стена от жълтеникав пламък, пулс от чиста горещина, която спря точно толкова бързо, колкото и бе започнала.

Ушите ми отново изпукаха, може би от кръвта, кипяща в главата ми. Устата ми бе толкова суха, че не можех да преглътна. Не можех да преценя дали само аз треперя неконтролируемо, или и тримата сме в такова състояние.

– К-какво беше това? – запитах се защо първоначално инстинктът ми бе да попитам „кой“. Нещо в този залп ми се стори ужасяващо познато. Стори ми се, че в остатъчния горчив пушек долавям вонята на ненавист, ярост и глад. Червената шапка на Гроувър пушеше. Миришеше на опърлена козя козина.

– Това – каза немощно той – означава, че приближаваме. Трябва да побързаме.

– И аз това казвам – изръмжа Мег, – а сега ставайте!

И ми наби едно коляно в задника.

Изправих се с мъка, и то доколкото ми позволяваше тесният тунел. След като огънят бе изчезнал, усещах кожата си влажна. Коридорът пред нас бе притъмнял и притихнал. Изглеждаше невъзможно да е послужил за шахта на преизподнята преди малко, но бях изкарал достатъчно време в слънчевата колесница, за да преценя горещината на огньовете. Ако бяхме попаднали в залпа, щяхме да станем на плазма.

– Трябва да продължим наляво – реши Гроувър.

– Ъъъ – възразих, – оттам дойде огънят.

– Но е и най-бързият път.

– По-добре да се върнем назад – предложи Мег.

– Близко сме, приятели – настоя Гроувър. – Чувствам го. Но се залутахме в неговата част от Лабиринта и ако не побързаме...

Грааа.

Звукът отекна в коридора зад нас. Исках да повярвам, че

това е някакъв случаен механичен звук, каквито Лабиринтът често издаваше. Метална врата, олюляла се на ръждясалите си панти. Играчка на батерия за Хелоуин, търкаляща се в бездънна яма.

Ала изражението по лицето на Гроувър ми подсказва това, което вече подозирах. Звукът бе издаден от живо същество.

ГРААА.

Вторият крясък бе по-сърдит и долетя от много по-близо. Не ми хареса това, което Гроувър каза. В неговата част от Лабиринта. Кой беше онзи, притежаващ част от Лабиринта? Не ми се тичаше по коридор, където можеха да ме сварят за секунди, но от друга страна и крясъкът зад мен ме изпълни с ужас.

– Бягай – каза Мег.

– Бягай – съгласи се и Гроувър.

Хукнахме по тунела наляво. Единствените добри новини бяха, че той бе малко по-голям, което ни даде повече свобода за лактите, докато тичаме. На следващия кръстопът завихме отново наляво и после надясно. Прескочихме една яма, изкатерихме едно стълбище и слязохме надолу по друг коридор, но съществото подире ни не срещаше трудности да следва миризмата ни.

ГРААА, долетя крясъкът му от тъмнината зад нас.

Познавах този звук, но слабата ми човешка памет не можеше да се сети откъде. Това бе някакво лелящо същество... птица. Но не сладка като папагалче или какаду. Това бе някакво създание от пъкълъ – опасно, кръвожодно и сърдито.

Излязохме в кръгла зала, която изглеждаше като дъното на огромен кладенец. Тясна рампа се издигаше от едната страна на грубата тухлена стена. Какво има на върха ѝ, не можех да кажа. Не виждах друг изход.

ГРААА!

Крясъкът отекна в тъпанчетата ми. Пърхането на чифт

мощни криле отекна в коридорите зад нас – или пък чувах много птици? Дали тези създания не летяха на ята? Бях ги срещал преди. По дяволите, знаех какво е това!

– А сега какво ще правим – попита Мег, – нагоре ли тръгваме?

Гроувър се загледа в сумрака над нас и устата му увисна.

– Това не трябва да е така. Няма работа тук.

– Гроувър – настоя Мег, – да се катерим ли нагоре, или не?

– Да, нагоре – изохка той, – нагоре е добре.

– Не, не е – отвърнах аз и усетих как косъмчетата по тила ми настръхват.

– Няма да се справим. Трябва да блокираме този коридор – намръщи се Мег, – но...

– Вълшебни растения! – извиках аз. – Давай!

Едно ѝ признавам на Мег, когато ти трябва вълшебни растения, тя е точният човек. Бръкна в кесиите на колана си, отвори пакет семена и ги метна в тунела.

Гроувър извади флсейтата си и изсвири весела джига, за да ускори растежа им, докато Мег коленичи до семената, изкриви лице от съсредоточаване.

Обединили сили, господарят на Дивото и щерката на Деметра бяха могъщи градинари. От семената изригнаха домати. Стълбата на растенията нараснаха и се преплетоха в началото на тунела. Листата се разлистиха с невероятна скорост. Доматите се издуха като дини. Тунелът почти бе затворен, когато една тъмна перната фигура проникна през един процепа в гъсталака.

Нокти одраха бузата ми и едва не ме ослепиха, когато птицата прелетя покрай мен. Съществува обиколи стаята, като започна да грачи победоносно, а после кацна на виещата се рампа на три метра над нас и ни загледа с кръглите си жълти очи, подобни на прожектори.

Бухал? Не, това бе два пъти по-голямо от най-едриите

представители, отглеждани от Атина. Перата му бяха черни и лъскави като обсидиан. То надигна кожата червен крак, отвори златния си клон и облиза кръвта от ноктите си с дебел черен език. Това бе моята кръв!

Притъмня ми пред очите, а коленете ми омекнаха. Смътно долавях други звуци от тунела, гневни писъци и пърхането на криле от други демонични птици, които се удряха в домати и опитваха да преминат през тях. Мег се появи до мен с оголени мечове в ръце, а очите ѝ не изпусаха огромната черна птица над нас.

– Аполоне, добре ли си?

– Стрикс – казах аз, след като името изплува от дълбините на жалкия ми човешки ум, – това нещо е стрикс.

– И как се убива? – попита Мег, която бе много практично момиче.

Докоснах драскотините по лицето си. Не чувствах нито бузата, нито пръстите си.

– Убиването му е проблем.

Гроувър извика, докато стриксите навън грачеха и се блъскаха в растенията.

– Приятели, навън има още шест или седем такива и опитват да ни докопат. Тези домати няма да ги удържат вечно!

– Аполоне, отговаряй веднага – заповяда Мег. – Какво да правя?

Исках да се подчиня, наистина. Но ми бе трудно да изричам думите. Чувствах се все едно Хефест е използвал прочутите си умения на зъболекар в устата ми и съм под въздействието на неговия обезболяващ нектар.

– Ако у-убиеш птицата, ще бъдеш прокълната – успях да кажа накрая.

– А ако не я убия? – попита Мег.

– Тогава ще те из-изкорми, ще изпие кръвта ти и ще пирува с плътта ти.

Внезапно се ухилих, макар да имах чувството, че не съм казал нищо смешно.

– Освен това не давай на стрикс да те одраска, защото ще те п-парализира.

За да потвърдя думите си, паднах на една страна.

Стрикът над нас разпери криле и нападна.

2

Вече съм куфар.

Залепен за гърба на сатир.

Най-лошата заран. В историята.

– **СПРИ!** – **ИЗВИКА ГРОУВЪР.** – Идваме с мир!

Ала птицата не бе впечатлена. Тя нападна и пропусна лицето на сатира само защото Мег размаха мечовете си. Стрикът зави, направи пирует между остриетата ѝ и кацна невредим малко по-високо на виещата се рампа.

ГРАА!, извика стрикът и започна да пощи перата си.

– Как така трябва да ни убиеш? – попита Гроувър.

– Можеш да говориш с него? – намръщи се Мег.

– Ами да – отвърна Гроувър. – То си е животно все пак.

– Но защо не ни преведе какво казва преди? – попита Мег.

– Защото казваше само *ГРАА!* – каза Гроувър, – а сега казва „граа“, все едно иска да ни убие.

Опитах да размърдам краката си. Те, изглежда, се бяха превърнали в торби с цимент, което ми се стори забавно. Все още можех да мърдам ръцете си и имах някакви усещания в гърдите си, ала не бях сигурен колко дълго ще трае това.

– Защо не попиташ стрикса защо трябва да ни убие? – предложих аз.

– Граа! – каза Гроувър.

Започвах да се изморявам от езика на стрикса. Птицата отвърна със серия от писукания и цвърчене. Междувремен-

но останалите стриксове в коридора грачиха и се блъскаха в плетеницата от растения. Черни нокти и златни клюнове се подадоха през гъсталака и направиха доматиите на кетчуп. Допуснах, че имаме няколко минути, докато птиците успеят да проникнат през защитата ни и да ни избият до крак, но пък остриите им като бръснач клюнове определено изглеждаха сладурски.

– Стрикът казва, че е изпратен да изпие кръвта ни, да изяде плътта ни и да ни изкорми, не непременно в този ред – размаха ред Гроувър. – Казва, че съжالياва, но това е пряка заповед на императора.

– Скапаните императори – изсумтя Мег. – Кой е този път?

– Не зная – отвърна Гроувър, – стрикът го нарича император Гра.

– Но ти успя да преведеш думата изкорми – отбелязатя. – Защо с името на императора не става?

Аз лично няхах нищо против. Откакто напуснах Индианаполис, бях прекарал много време в разсъждения върху Тъмното пророчество, което бяхме чули в Пещерата на Трофоний. Вече бяхме срещнали Нерон и Комод, а имах ужасно подозрение за това кой може да е третият император, макар още да не го бяхме срещали. За момента няхах нужда от потвърждение на тази информация. Еуфорията от отровата на стрикса започваше да се разсейва. Щях да бъда изяден жив от гигантски кръвосмучещ бухал. Хич и не ми трябваша допълнителни причини да се разрева от отчаяние.

Тогаваш стрикът се спусна към Мег. Тя отскочи настрана и плесна опашката на птицата с плоското на мечата си, докато тя прелиташе покрай нея. Нещастното създание полетя към отсрещната стена, където се заби в тухлите и избухна в облак чудовищен прах и перушина.

– Мег! – възкликнах. – Нали ти казах да не го убиваш! Сега ще бъдеш прокълната!

– Но аз не го убих. То се самоуби, като се заби в стената.

– Не смятам, че Мойрите ще го приемат по този начин!

– Ами недей да им казваш тогава.

– Приятели... – посочи Гроувър към доматиите, които изтъняваха под птичата атака от нокти и клюнове. – Ако не можем да убиваме стриксовете, може би трябва да усилим барьерата?

Той вдигна флейтата си и засвири. Мег превърна мечовете си отново в пръстени и протегна ръце към доматиите. Стъблата им се сгъстиха и корените опитаха да се закрепят за каменния под, ала това бе обречена битка. Твърде много стриксове се блъскаха от другата страна и разкъсваха новите растения веднага щом те поникнеха.

– Лоша работа – олюля се назад Мег. Лицето ѝ бе плаувнало в пот. – Не мога да направя кой знае какво без почва и слънчеви лъчи.

– Права си – Гроувър погледна над нас, а очите му последваха виещата се рампа към сумрака, – почти стигнахме у дома. Ако можем да стигнем върха, преди стриксовете да преминат...

– Значи да се катерим – обяви Мег.

– Ехо – простенах окаяно аз, – обажда се парализираният бог.

– Сиво тиксо – направи гримаса Гроувър.

– Сиво тиксо – съгласи се Мег.

Дори боговете не можеха да ме опазят от герои със сиво тиксо.

А героите винаги си носеха сиво тиксо. Мег извади една ролка от кесия, увиснала на градинския ѝ колан. Тя ме издигна така, че да облегна гръб в този на Гроувър, а после прокара тиксотото през подмишниците ни, като ме върза за сатира, все едно съм туристическа раница.

Гроувър се изправи на крака с олюляване и с малко мощ от Мег, като взе да ме подхвърля насам-натам, докато

ме намести на кръста си, така че огледах стените, пода, лицето на Мег и парализираните ми крака, разперени безпомощно под мен.

– Ъъ, Гроувър – попитах аз, – а имаш ли силата да ме пренесеш по целия път нагоре?

– Сатирите са майстори катерачи – изхриптя той.

Той започна да се катери по тясната рампа, а парализираните ми крака се влачеха зад нас. Мег ни следваше, като от време на време поглеждаше назад към бързо изтъняващите домати.

– Аполоне – каза тя, – разкажи ми повече за стриксовете.

Размърдах мозъка си в търсене на нещо полезно измежду всичките празни мисли.

– Те са птици... които носят лоша поличба – казах. – Когато се явят, се случват лоши неща.

– За момента не ми казваш нищо полезно – отвърна Мег. – Нещо по-конкретно не знаеш ли?

– Ами те... въъ... хранят се с младите и слабите. Бебета, възрастни хора, парализирани богове... такава е диетата им. Почти сигурен съм, че не стават за домашни любимци, макар това да е чиста спекулация от моя страна.

– А как можем да ги изгоним – попита тя, – щом не бива да ги убиваме, как да ги спрем?

– Ами не знам.

Мег тежко въздъхна.

– Говори със Стрелата на Додона тогава. Виж дали не знае нещо. Ще опитам да спечеля някакво време.

Тя изтича надолу по рампата.

Разговорът със Стрелата бе единственият начин, по който денят ми можеше да стане по-лош, ала изпълнявах заповеди. Когато Мег нареди нещо, нямаше как да не ѝ се подчиня. Протегнах се към рамото си, прерових колчана си и измъкнах вълшебния проектил.

– Привет, о, най-мъдра и могъща измежду всички стрели – рекох аз, съзнавайки, че винаги е най-добре да започнеш с подмазване.

ТВЪРДЕ ДЪЛГО СЕ ЗАБАВИ ТИ – отвърна Стрелата. – ОТ ТОЛКОЗ ОТДАВНА ОПИТВАХ ДА СЕ СВЪРЖА С ТЕБЕ АЗ.

– Само от около четирийсет и осем часа – казах аз.

ОХ, ВЯРНО Е, УВИ, ЧЕ ВРЕМЕТО В КОЛЧАН ПЪЛЗИ. ОПИТАЙ НЯКОГА И ТИ, И ХАРЕСВА ЛИ ТИ, МИ КАЖИ!

– Добре – сподавих порива да счупя Стрелата. – Какво можеш да ми кажеш за стриксовете?

НА ТЕБЕ ИМАМ АЗ ДА ДУМАМ... Я ЧАКАЙ МАЛКО. СТРИКСОВЕ. ТИ ЗАРАД ТУЙ ЛИ МЕ РАЗБУДИ?

– Ами да, те възнамеряват да ни убият.

ГЛУПЕЦ – простена Стрелата. – НЕ БИВА ТИ ДА СЕ ИЗЛАГАШ НА ОПАСНОСТИ ТАКИВА!

– Ще знам оттук нататък – отвърнах. – Знаеш ли нещо полезно за стриксовете, о, чудо на балистиката?

Стрелата започна да жужи. Несъмнено се опитваше да влезе в Уикипедия. Отричаше да ползва интернет, разбира се. Може би все пак бе съвпадение, че Стрелата ни е от по-голяма полза, когато има безжична мрежа наоколо.

Гроувър себеотрицателно мъкнеше жалкото ми смъртно тяло нагоре по рампата. Пъшкаше и пухтеше, а на няколко пъти опасно приближи ръба. Подът на стаята вече бе на петнайсет метра под нас – достатъчно, за да мога да падна и да пукна. Виждах как Мег крачи напред-назад, мърмори си под носа и ръси още градински семенца от пакетите си.

Над нас рампата се виеше сякаш вечно. Каквото и да имаше най-отгоре, ако изобщо имаше връх, оставаше скрито в тъмнината. Сметнах Лабиринта за зле построен от гледна точка на това, че нямаше асансьор, нито дори перила на рампата. Как се предполагаше героите инвалиди да се

измъкнат от този смъртоносен капан?

Най-накрая Стрелата на Додона отсече:

СТРИКСОВЕТЕ СА ПРЕМНОГО ОПАСНИ!

– За пореден път твоята мъдрост озарява мрака – казва аз.

МЛЪКНИ – продължи Стрелата. – *ПТИЦИТЕ МОГАТ ДА БЪДАТ УСМЪРТЕНИ, АЛА ТОВА ЩЕ ДА ДОНЕСЕ ДЪЛГОВЕЧНО ПРОКЛЯТИЕ ЗА ИЗВЪРШИТЕЛЯ И ЩЕ ДА ПРЕДИЗВИКА ПОЯВАТА НА НОВИ СТРИКСОВЕ.*

– Това си го знаем. Нещо друго?

– Какво... казва? – успя да попита Гроувър, задъхан.

Стрелата имаше много дразнещи качества. Едно от тях бе, че говореше само в ума ми. Така не само приличах на душевноболен, докато разговарям с нея, но и непрекъснато трябваше да докладвам на приятелите си глупостите, които ми приказва.

– Все още рови в Гугъл – рекох аз на Гроувър. – Навярно, о, Стрела, ти трябва да пуснеш търсене едновременно с думите „стрикс“ и „побеждавам“.

АЗ НЕ СИ СЛУЖА ТЪЙ С ИЗМАМА! – прогърмя гласът на Стрелата.

После притихна колкото да напише думите „стрикс“ и „побеждавам“.

ПТИЦИТЕ МОГАТ ДА БЪДАТ ПРОГОНЕНИ СЪС СВИНСКИ ЧЕРВА – докладва накрая тя. – *НАЛИ СИ НОСИТЕ?*

– Гроувър – обадох се аз на приятеля си. – Абе да ти се намират случайно свински черва?

– Какво? – обърна се той, което не бе ефективен начин да ме погледне в лицето, тъй като бях залепен като гербова марка за гърба му. Почти разби носа ми в тухлената стена. – Че защо ми е да нося свински черва? Аз съм вегетарианец!

Мег се изкатери по рампата подире ни.

– Птиците почти преминаха плетеницата – докладва ни тя. – Пробвах да призова различни растения и дори Праскови...

Гласът ѝ потрепери от отчаяние.

Откакто влязохме в Лабиринта, тя не бе успяла да извика своя спътник, духа на прасковите, който помагаше в битка, но се появяваше от рядко до никога. Предполагах, че подобно на доматите, Праскови не вирее под земята.

– Нещо друго, Стрела на Додона – реших да се развикам аз, – не може да няма нещо друго освен свинските черва, което да прогони стриксовете!

ПОЧАКАЙ – каза Стрелата. – *ПОСЛУШАЙ! ИЗГЛЕЖДА, ЧЕ АРБУТУС ЩЕ ДА НИ ПОМОГНЕ.*

– Арбу-кой? – попитах аз, но закъснях.

Зад нас стриксовете разкъсаха барикадата от домати с пронизителни крясъци и нахлуха в стаята.

3

*Стриксовете са премного гадни,
о, истина, истина ви казвам.
Егати, колко гадновати.*

– ИДВАТ! – ИЗВИКА МЕГ.

Бях забелязал, че когато искам да поговоря с нея за нещо сериозно, тя млъква като риба. Имаше ли обаче да се каже нещо очевидно, като например че ни връхлита беда, тя си хабеше дъха, за да съобщи нещо банално като „Идват“.

Грейвър ускори крачка и демонстрира героичната си мощ, като подскачаше нагоре по рампата с кореместото ми туловище, лепнато на гърба му.

И понеже гледах назад, имах възможност да видя ясно стриксовете, които излязоха от сенките. Жълтите им очи блестяха като монети в мръсен фонтан. Дали бяха дузина, или повече, няхах идея. Предвид това колко се озорихме срещу един-единствен стрикс, не ми се искаше да пресмятам шансовете ни срещу цяло ято, особено предвид това, че бяхме наредени като сочни мишени по тесния и хлъзгав ръб. Съмнявах се, че Мег може да накара всички птици да се самоубият, като ги насочи с клюна напред към стената.

– Арбутус! – извиках аз. – Стрелата спомена нещо за арбутуса, който отблъсквал стриксове!

– Това е едно растение – изпъшка Гроувър. – Мисля, че съм виждал арбутус. Веднъж.

– Стрела – попитах аз, – какво е арбутус.

ПРЕДСТАВА НЯМАМ АЗ, УВИ! ТОВА, ЧЕ СРЕД

ДЪБРАВА СЪМ РОДЕНА, НЕ ПРАВИ МЕ ГРАДИНАР!

Отвратен, натиках Стрелата обратно в колчана.

– Аполоне, прикривай ме! – каза Мег, тикна единия от мечовете си в ръката ми, а после започна да рови из градинския си колан, като гледаше нервно към стриксовете, докато те се издигаха към нас.

Обаче аз не зная как Мег очакваше да я прикривам. Бях слаб мечоносец, дори когато не бях вързан с тиксо за гърба на сатир и не трябваше да се боря с врагове, които проклинат всеки, който ги убие.

– Гроувър! – изрева Мег. – Не може ли да разберем какво растение точно е арбутусът?

Тя отвори един случаен пакет напосоки и подхвърли семенца в бездната. Те избухнаха като нагорещени пуканки и образуваха картофи с разлистени зелени стръкове и размер като гранати. Те паднаха сред ятото стриксове, удариха няколко и предизвикаха истерично кудкудякане. Въпреки това птиците продължиха да приближават.

– Това са кореноплодни – изхриптя Гроувър. – А мисля, че арбутусът е плодно растение.

Мег отвори втора кесия и поръси стриксовете с експлозия от храсти, по които никнеха зелени плодове.

Птиците просто ги избегнаха.

– Грозде? – попита Гроувър.

– Цариградско – каза Мег.

– Сигурна ли си? – попита Гроувър. – Формата на листата...

– Гроувър! – сопнах се аз, – нека се ограничим до военноприложната ботаника. Какво е... ПА'Й СЕ!

Сега, добри ми читателю, ти отсъди. Дали наистина задавах въпроса „Какво е пайсе“? Не, разбира се. Въпреки оплакванията на Мег, аз действително се опитах да я предупредя, че най-близкият стрикс връхлита към лицето ѝ.

Тя не разбра предупреждението ми, за което не съм аз

виновен.

Развъртях меча, който ми бе заела, в опит да предпазя младата си приятелка. Ала само ужасната ми координация и бързите рефлексии на Мег я спасиха от това да бъде обезглавена.

– Спри веднага! – развика се тя и плесна стрикса с другия меч.

– Но ти каза да те прикривам! – възмутих се аз.

– Но не съм искала... – внезапно тя извика от болка и се олюля. Върху дясното ѝ бедро се появи кървава рана.

После ни уви гневна буря от нокти, клюнове и черни криле. Мег започна да върти като бясна меча. Един стрикс се закрепил за лицето ми, а ноктите му изглеждаха готови да ми извадят очите. Тогава Гроувър направи нещо неочаквано.

Изпищя.

Кое му е неочаквано, може би ще попитате вие. Когато те напада ято птици, хранещи се с черва, писъците са напълно нормална реакция.

Вярно е. Обаче звукът, който излезе от устата на сатира, не бе обикновен писък.

Той отекна през залата като взривна вълна от експлозия, разпръсна птиците, разтърси камъните и ме изпълни с леден, необясним страх. Ако не бях вързан с тиксо за гърба на сатира, щях да избягам. Щях да скоча от ръба, само и само да се отдалеча от този звук. Вместо това изпуснах меча на Мег и притиснах длани в ушите си. Мег, която лежеше по очи на рампата и несъмнено бе частично парализирана от отровата на стрикса, се сви на кълбо и покри глава с ръцете си.

Стриковете избягаха обратно в мрака.

Сърцето ми биеше бясно и ме изпълваше адреналин. Поех си няколко глътки въздух, преди да мога да проговоря.

– Гроувър – казах аз, – ти Паника ли призова?

Не можех да видя лицето му, но го чувствах как трепери. Той легна на рампата и се завъртя на една стана, така че аз загледах стената.

– Не исках – прозвуча предрезгавял. – Не го бях правил от години.

– Паника? – попита Мег.

– Крясъкът на изгубения бог Пан – казах аз, – от него идва името на болестта.

Дори изричането на името му ме изпълни с тъга. Колко добре си изкарвахме с бога на природата в стари времена, в танци и веселби по горите! Пан бе голям веселяк. После обаче хората унищожиха по-голямата част от горите и Пан избледня. Вие, хората, сте виновни за всичко. Заради вас ние, боговете, теглим.

– Не бях чувал някой освен Пан да има тази сила – казах аз. – Как я придоби?

– Дълга история – отвърна Гроувър със звук, който бе наполовина стон и наполовина въздишка.

– Обаче разкара тези пилци – изсумтя Мег. Чух я как къса плат – вероятно си правеше превръзка.

– Не си ли парализирана? – попитах аз.

– От кръста надолу – промърмори тя.

Гроувър се размърда в хамута от скоч.

– Аз съм добре, но много уморен. Птиците ще се върнат, а аз нямам сили да ви нося по рампата в момента.

Не се съмнявах в това. Крясъкът на Пан щеше да изплаши почти всичко, но бе изтощителна магия. Всеки път, когато Пан го ползваше, после спеше по три дни. Под нас писъците на стриксовете отекваха в Лабиринта. Граченията им вече звучаха от паникьосани – „да отлитаме“, до объркани – „но защо отлитаме?“.

Опитах да размърдам пръсти и за моя изненада усетих пръстите в чорапите си.

– Някой може ли да ме освободи? – попитах. – Мисля, че отровата губи сила.

Мег използва меч, за да ме освободи от тиксотото, макар да го стори от хоризонтална позиция. Тримата се наредихме с гръб до стената – три потни, тъжни парчета храна за стиксове, които чакат да умрат. Под нас кудкудякането отново се засили. Скоро щяха да се върнат, по-гневни от всякога. На около петнайсет метра над нас виждахме, макар и трудно, на слабата светлина от мечовете на Мег, че рампата ни свършва в тухлен купол.

– Значи няма изход – каза Гроувър, – а бях сигурен. Шахтата толкова приличаше на...

Той поклати глава, все едно не можеше да ни каже на какво се е надявал.

– Нямам намерение да умирам тук – изсумтя Мег.

Ала външният ѝ вид казваше друго. Кокалчетата по ръцете ѝ бяха окървавени, а коленете ѝ изподрани. Зелената рокля, ценен подарък от майката на Пърси Джаксън, изглеждаше все едно е използвана като играчка на саблезъб тигър, върху която да точи ноктите си. Бе откъснала левия си крачол и използваше плата, за да спре кървенето от бедротото си, ала платът вече бе подгизнал от кръв.

Въпреки това очите ѝ яростно блестяха. Кристалчетата блещукаха по котешките очила. Бях се научил, че никога не трябва да отписвам Мег, докато очилата ѝ блещукат.

Тя започна да рови из кесиите със семенца, като се взираше в надписите.

– Рози. Нарциси. Тикви. Моркови.

– Не – плесна се по челото Гроувър.

– Арбутус е... като плодово дърво. Ох, трябва да се сетя!

Съчувствах за проблемите му с паметта. И аз би трябвало да знам много работи – слабостите на стриксовете, най-близкия изход от Лабиринта, домашния телефон на Зевс, с когото да се свържа, за да моля за живота си. Ала

умът ми бе празен. Краката ми бяха започнали да треперят – може би знак, че скоро отново ще мога да вървя, – ала това не ме зарадва. Нямахше къде да ходя, освен да избира къде предпочитам да умра – на върха на тази зала или на дъното.

А Мег не спираше да рови из пакетите си със семенца...

– Репи, катуни, тикви, ягоди...

– Ягоди! – извика Гроувър толкова силно, че се уплаших да не прави нова Паника. – За това иде реч! Арбутусът е дървото, от което никнат ягодите!

– Но ягодите не никнат от дървета – намръщи се Мег. – Те се от рода *Fragaria*, към който спадат и розите.

– Да бе, знам! – Гроувър започва да размахва ръце, все едно думите не стигат. – А пък арбутусът е от семейство Пиренови, обаче...

– Абе вие за какво си говорите? – настоях аз. Бе все едно използват интернета на Стрелата, за да проверят информацията от някой ботанически сайт. – Ние сме пред умирачката, а вие ми спорите за видове растения!

– *Fragaria* ще свърши работа! – настоя Гроувър. – Плодовете на арбутуса приличат на ягоди, затова му викат ягодово дърво. Веднъж срещнах дриада на арбутус. Много спорихме за това. Освен това аз съм специалист по отглеждането на ягоди, както и всички сатири в Лагера на нечистокръвните.

Мег изгледа със съмнение кесийката с ягодови семена.

– Знам ли аз...

Дузина стриксове излетяха от отвора на тунела под нас и нададоха яростни крясъци, които предвещаваха скорошно изкормване.

– ОПИТАЙ ФРАКОВЕТЕ! – извиках аз.

– *Fragaria* – поправи ме Мег.

– ВСЕ ТАЯ!

Вместо да хвърли ягодовите семена в бездната, Мег отвори кесийката и влудяващо мудно я разтърси над края на

рампата.

– Побързай – посегнах аз към лъка си, – остават ни може би трийсет секунди.

– Дръж се – изръси и последното семе Мег.

– Петнайсет секунди.

– Чакай!

Мег хвърли кесийката настрана. Постави ръце над семената, все едно смята да свири на пиано (което, трябва да отбележим, тя не може да прави добре, въпреки уроците ми):

– Добре – каза тя. – Давай!

Гроувър надигна флейтата си и започна безумна версия на „Ягодни поля завинаги“* в триделен ритъм. Забравих за лъка и сграбчих укулелето си, като се присъединих към неговата мелодия. Не знаех дали това ще помогне, но ако ще ме разкъсват, поне щях да съм свирил „Бийтълс“ преди това.

Точно когато вълната стриксове щеше да ни залее, семенцата избухнаха като фойерверки. Зелени стъбла образуваха арка над бездната, като се закрепиха за далечната стена и образуваха ред от лозя, който ми напомни за струните на гигантска лютня. Стриксовете можеха лесно да минат през процепите, но вместо това сякаш обезумяха и се наклониха така, че да избегнат растенията, като се удариха един в друг във въздуха.

В същото време лозята се сгъстиха, листата им се разгънаха, разцъфтяха бели цветя и ягодите поникнаха, като изпълниха въздуха със сладкия си аромат.

Залата се разтърси. Там, където ягодовите растения докосваха камъните, тухлите се напукваха и разпадаха, като позволиха на ягодите по-лесно да пуснат корени.

Мег наклони глава от въображаемото пиано.

– Да не би Лабиринтът... да ни помага?

– Не зная! – извиках аз, докато удрях трескаво струните

* Strawberry Fields Forever – песен на „Бийтълс“. – Бел. прев.

в минорна гама, – ама не спирай!

Ягодите се разпростряха с невъзможна скорост по стените в зелена вълна.

Тъкмо си мислех, „леле, представете си какво биха направили тези растения, ако имаше слънце“, когато куполният таван се напука като яйчена черупка. Брилянтни лъчи пронизаха мрака. Късчета скала заваляха надолу, смачкаха птиците и разкъсаха ягодовите стъбла – но те, за разлика от птиците, поникнаха отново почти веднага.

Веднага щом слънчевата светлина достигна птиците, те се разпищяха и станаха на прах.

Гроувър свали флейтата, а аз укулелето. Гледахме зашеметени как растенията продължават да растат и се преплитат, докато ягодовият батут не покри цялата широчина на стаята под краката ни.

Таванът се бе разпаднал и разкри ясносиньо небе. Горещият сух въздух ни лъхна, все едно сме отворили фурна.

Гроувър вдигна лице към светлината и подсмъркна. По бузите му блестяха сълзи.

– Добре ли си? – попитах.

– Той ме погледна. Бе по-лесно да гледаш право към слънцето, отколкото към лицето му.

– Уханието от пресни ягоди – каза той – като в Лагера на нечистокръвните. Толкова време мина...

Почувствах непознато чувство в сърцето си – гризеше ме съвестта. Потупах Гроувър по коляното. Не бях прекарвал много време в Лагера на нечистокръвните, тренировъчния лагер за гръцки герои на Лонг Айленд, но разбирах как се чувства. Запитах се как ли се справят децата ми там – Кайла, Уил, Остин. Спомних си как седим с тях край лагерния огън и пеем „Майка ми бе минотавър“, докато ядем целувки на клечка. Рядко се срещаше такава дружба, дори да си безсмъртен.

Мег се облегна на стената. Изражението ѝ бе преbledня-

ло, а дишането накъсано.

Започнах да ровя в джобовете си и намерих отчупено парче амброзия в кърпичка. Не го пазех за себе си. В момента бях смъртен и ако хапнех от храната на боговете, можеше просто да избухна в пламъци. Бях установил обаче, че Мег понякога си забравя амброзията.

– Яж – притиснах аз кърпичката в ръката ѝ. – От това парализата ще мине по-бързо.

Тя стисна челюсти, все едно иска да извика НЕ ИСКАМ!, но после внезапно реши, че идеята краката ѝ отново да функционират не звучи толкова зле, и задъвка амброзията.

– Какво има там горе? – попита тя и се намръщи към синьото небе.

– Успяхме – обърса сълзите си Гроувър. – Лабиринтът ни отведе до базата ни.

– До базата ни? – бях очарован от новината, че имаме база. Надявах се това да означава охрана, меко легло и може би кафе машина.

– Аха – преглътна нервно Гроувър, – стига нещо да е останало от нея. Да видим!

ИЗЛЕЗЛИ ЗАГЛАВИЯ ОТ
Рик Риърдън

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

Похитителят на мълнии
Морето на чудовищата
Проклятието на титана
Битката за лабиринта
Последният олимпийец

ГЕРОИТЕ НА ОЛИМП

Изчезналият герой
Синът на Нептун
Знакът на Атина
Домът на Хадеc
Кръвта на Олимп

Досиетата на героя
Дневниците на героя

Гръцките богове на Пърси Джаксън
Гръцките герои на Пърси Джаксън

ХРОНИКИТЕ НА КЕЙН

Червената пирамида
Огненият престол
Сянката на змея

МАГНУС ЧЕЙС И БОГОВЕТЕ НА АСГАРД

Мечът на лятото
Чукът на Тор
Корабът на мъртвите

ИЗПИТАНИЯТА НА АПОЛОН

Скритият оракул
Тъмното пророчество

Поверително от Лагера на нечистокръвните